

Calea ÎNALȚĂRII

„EU SUNT Calea. ADEVĂRUL
ȘI Viața. NIMENI NU vine
la Tatăl decât PRIN Mine”.
(Ioan 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul III, nr. 19, martie, 2011

EDITORIAL

Cuvânt vindecător – predică

În vechime, omilia sau predica urma citirii Sfintei Evanghelii și era destinată prioritar catehumenilor (cei nebotezați) care ieșeau din biserică la cuvintele: Câți sunteți chemați ieșiți... Apoi predica s-a deplasat puțin câte puțin spre sfârșitul Liturghiei, când o puteau asculta toți cei prezenți, fixându-se mai întâi în timpul împărtășirii liturghisitorilor și umplând astfel locul rămas gol prin dispariția împărtășirii generale a tuturor credincioșilor la fiecare Liturghie. Prin noile dispoziții ale Sfântului Sinod, predica a fost restabilită îndată după citirea Evangheliei, așa cum era inițial!

Predica nu este un discurs declarativ, nici strict informațional, de tipul buletinelor informative mass-media, cu care suntem atât de familiarizați astăzi, ci unul

formativ și vindecător. Este o explicare a cuvântului evanghelic, o actualizare a învățaturii Mântuitorului.

Preotul predicator este cel care vindecă prin cuvânt, pentru că se face împlinitor al misiunii pe care Hristos i-a încredințat-o prin cuvintele: „mergând, învățați toate neamurile” (Matei 28, 19).

Se face purtător al „coifului mântuirii și al sabiei Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu” (Efeseni 6, 17).

Predica e temelie și pune în ordine viața de trăire cu și în Hristos.

Predica ne aduce pe calea evanghelică de purtare a crucii Domnului.

Predica orientează atenția și efortul nostru spre comunicarea cu Dumnezeu și spre comunicarea cu sfinții și îngerii.

Predica este aplicabilitate a cuvântului și lucrării Mântuitorului la zilele noastre. Dar câți avem „urechi de auzit” și „ochi de văzut”? Preferăm cuvintele lumești, plăcerile lumești în detrimentul bucuriei duhovnicești, imaginile păcătoase care ne pervertesc mintea și limbajul, purtările necuviincioase care ne înjosesc și ne asemuiesc necuvântătoarelor. „Că va veni vremea – zice Sfântul Apostol Pavel – când oamenii nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci după poftele lor își vor îngămădi învățători să le răsfețe auzul și auzul și-l vor întoarce de la adevăr și către basme se vor abate”. (II Timotei 4, 3-4)

Cuvântul predică este înțeles din ce în ce mai mult în sens peiorativ. Copiilor, acasă, nu le mai plac „predicile” părinților, nici la școală „predicile” profesorilor. Predicile preoților s-au devalorizat, s-au „învechit”, nu mai sunt în pas cu noile „mode”, nu mai sunt actuale.

Oare cuvântul Domnului, „cel cu putere multă” (Matei 7, 28), s-a micșorat sau noi, cei ce-l propovăduim, ne-am împușinat în virtute, ne-am făcut „căldicei”, ne-am dezlipit de Duhul cel Dătător de Viață?

Sau noi, cei ce-l ascultăm, ne-am îngroșat prea mult de răutățile acestei lumi și de meșteșugirile vrăjmașului diavol, astfel încât nu mai avem putere să-l înțelegem și lumină în suflet să-l împlinim?

Să punem, deci, bună rânduială în viața noastră și să înțelegem că darul lui Dumnezeu lucrează doar asupra celor care ascultă cuvântul Său. Să luăm aminte că toate s-au zidit prin cuvânt și prin neascultarea cuvântului, iar Adam și Eva s-au pierdut și tot astfel toți cei ce se împotrivesc ascultării.

Să ne facem vrednici a zice cu Sfântul Apostol Pavel: „Lupta cea bună am luptat, alergarea mi-am împlinit, credința am păzit.” (II Timotei 4, 7)

Monica Sîrbu

1. Preot prof. dr. Ene Braniște, *Liturghia specială*, Ed. Lumea credinței, București, 2008.

CV PRINS:

Conștiința curată	pag. 2
Despre păcatele cu gândul	pag. 2
Postul, o armă duhovnicească	pag. 3
Despre Ortodoxie	pag. 4
Despre cauzele deprimării	pag. 5
Cunoașterea lui Dumnezeu	pag. 6
Bunavestire	pag. 7
Luarea Crucii	pag. 8
Spovedania omului launtric	pag. 9
Ție, Doamne	pag. 10
Cei ce nu vor copii	pag. 10
Păhărelul cu nectar	pag. 11
Grupul parohial de tineret	pag. 12
Bucate mănăstirești	pag. 12
Cuvânt filocalic	pag. 12
Patericul	pag. 12
Din Acatistul Bunevestiri	pag. 12
Ce să facem ca să ne fie mai bine?	pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne; în vecii vecilor Te vor lăuda”. (*Psalmi* 83, 4)

„Îți dai seama cât datorezi părinților, numai atunci când ai și tu un copil”. (Japonia)

Despre păcatele cu gândul

Biserica numără trei feluri de păcate: cu lucrul, cu cuvântul și cu gândul. De aceea ne și rugăm Părintelui luminilor pentru cei răposați, ca să le ierte toate păcatele, fie cu lucrul, fie cu cuvântul, fie cu gândul. Iar că Dumnezeu dă în vileag și gândurile păcătoase, citești în Evanghelie: „Și văzând Iisus gândurile lor a zis: Pentru ce cugetați cele rele în inimile voastre?” Satana nici nu a păcătuit altfel decât cu gândurile trufașe. De aceea a și fost lepădat dinaintea feței lui Dumnezeu și prăvălit în iad.

Gândurile rele sunt sămânța a tot răul. Din această sămânță cresc cuvintele păcătoase, dorințele păcătoase și faptele păcătoase. Adu-ți aminte de altă pildă a lui Hristos, despre semănător: „Un om a ieșit să semene în țarina sa. Iar când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul lor și a semănat neghină printre grâu. Dumnezeu seamănă gânduri bune în sufletul fiecărui om. Dacă cineva se lenevește și nu se străjuiește asupra sufletului său ca asupra unei țarine semănată, este ca adormit. ?i în timp ce el doarme astfel, vine duhul rău, vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului, și seamănă în suflet neghina, adică gândurile rele. Iar de la gândurile rele până la cuvintele rele și faptele rele nu e mare depărtare ca de la sămânță până la rădăcină. Adică nu e nicio depărtare între ele, ci toate stau într-o legătură organică unele cu celelalte.

Ca atare, să străjuiești asupra ta. Închide-ți mai des ochii și, precum spune Sfântul Nichita Stihatul, „cearcă gândurile care plutesc pe marea minții”.

În regulile monahismului, nevoița cea mai însemnată este dezrădăcinarea gândurilor rele până ce nu cresc și se fac mari, și pun stăpânire pe suflet, și trec până la urmă și în faptă. Strivește-le de piatră. Precum spune Psalmistul: Fiica Babilonului, ticăloasă, fericit cel ce va apuca și va zdrobi pe pruncii tăi de piatră! Pricepi înțelesul duhovnicesc al acestor spuse? Babilonul este împărăția diavolului, iar copiii sunt gândurile rele. Piatra este Hristos. Fericit, așadar, cel ce va zdrobi de la început răul în sine și îl va sfărâma de piatra veșnică, Hristos.

Episcop Nicolae Velimirovici, *Răspunsuri la întrebări ale lumii de azi.*

Conștiința curată

Este scris în Viețile Sfinților despre un mare părinte al Bisericii noastre Ortodoxe, Sfântul Ilarion, că mânat de dragostea de Dumnezeu a hotărât să meargă în pustie ca să petreacă acolo numai în rugăciune, pregătindu-se astfel pentru a dobândi viața cea veșnică. În pustia Egiptului, unde sfântul dorea să meargă, erau însă mulți hoți, care mereu atacau atât caravanele cu mărfuri cât și pe drumeții rătăciți. Despre acest lucru a aflat și sânguinciosul Ilarion dar nu s-a înspăimântat ci a rămas neclintit în hotărârea lui.

Într-adevăr, pe calea prin pustiu, spre locul de nevoiță, i-au ieșit hoții înaintea, dar în chip de călători. Întâlnindu-l pe sfânt, care era îmbrăcat sărăcăcios, cu haine vechi călugărești, tâlharii l-au întrebat:

- Da', încotro mergi, călugăre?

- Merg în pustia cea amară să-mi plâng păcatele, ca Domnul Dumnezeu să Se milostivească și de mine și să mă ierte!

- Dar dacă îți ies hoții în cale, ce te faci?

- Fiilor, un om sărac ca mine, nu se teme de hoți!

Ei nu văd că nu au ce prăda la mine?

- Da, dar pot să-ți ia viața!

- Fiii mei, omul începe a muri, încet-încet, încă de la naștere, dureros este însă că lumea nu vrea să înțeleagă acest mare adevăr, unii au chiar o anumită spaimă când aud de moarte. Cu adevărat nu trebuie să ne fie frică de moarte ci de ceea ce va fi dincolo de moarte, adică de locul unde vom fi trimiși: la bine lângă Dumnezeu sau la iad cu dracii. Aceasta, însă, depinde numai de noi, de modul cum luptăm să împlinim poruncile lui Dumnezeu. Vedeți, eu am plecat pe această cale ca să-L întâlnesc pe Dumnezeu. Dacă hoții îmi iau viața îmi scurtează drumul spre doritul

Mântuitor, după Care suspină ticălosul meu suflet. De aceea, adevărat vă spun, nu mă tem de moarte, căci spun mereu sufletului meu: lată, perdeaua vremii stă între tine și Dumnezeu, Care, nevăzut totdeauna este cu tine! Când Domnul va voi să te primească, suflete al meu, să mergi cu curaj, ca în brațele iubitoare ale unui Tată bun și milostiv!

Eu știu că niciun fir din părul capului meu nu cade fără ca Dumnezeu să știe și să îngăduie, de aceea, dacă mi se va întâmpla și o așa năpastă de care spui, tot Dumnezeu o îngăduie pentru păcatele mele.

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723523449, 0745400586

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica Sîrbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Isabela Mihaela Cârștov
- Cristian-Ioan Ghiran
- Ionela Neagoe
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

- Vasile Sabo
- Magdalena Sabo
- Mihail Popa
- Dumitra Groza

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

13 martie – Duminică - Aducerea moaștelor Sf. Nichifor, Patriarhul Constantinopolului; Sf. Muceniță Hristina din Persia; Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei) - Sf. Ev. Ioan: 1, 43-51

„În vremea aceea a vrut Iisus să meargă în Galileea și a găsit pe Filip și i-a zis: vino după Mine. Și Filip era din Betsaida, din orașul lui Andrei și al lui Petru. Filip a găsit pe Natanail și i-a zis: am găsit pe Acela despre care a scris Moise în lege și au scris prorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret. Iar Natanail i-a zis: din Nazaret poate să fie ceva bun? Și Filip i-a zis: vino și vezi. Iisus a văzut pe Natanail venind către Dânsul și a zis despre el: iată, cu adevărat israelitean în care nu este vicieșug. Natanail L-a întrebat: de unde mă cunoști? Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: mai înainte ca Filip să te cheme, te-am văzut când erai sub smochin. Răspuns-a Natanail și I-a zis: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel. Răspuns-a Iisus și i-a zis: pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, tu crezi? Mai mari decât acestea vei vedea. Apoi i-a zis: adevărat, adevărat vă spun vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul Omului.”

Despre Ortodoxie

O întrebare firească se poate ridica în mintea noastră: Ce înseamnă a fi ortodox și implicit ce este Ortodoxia? A fi ortodox înseamnă a fi drept credincios, *orthos + doxa = corectă/dreapta + credință*, a păstra adevărata credință întemeiată și lăsată de Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, prin Sfinții Săi Ucenici și Apostoli și transmisă neschimbată prin generațiile de sfinți, mucenici și mărturisitori până astăzi și până la sfârșitul veacurilor. Iar Ortodoxia este închinarea adusă lui Dumnezeu în Duh, adică în Duhul Sfânt care a întemeiat Biserica la Cincizecime și este element constitutiv al Bisericii și se împărtășește prin Sfintele Taine, și în Adevăr, care este Hristos Domnul „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine” (In. 14, 6). Sfântul Ignatie Briancianinov spune: Ortodoxia este proslăvirea lui Dumnezeu prin adevărata Lui cunoaștere și închinare; Ortodoxia este proslăvirea de către Dumnezeu prin dăruirea harului Atotșfântului Duh, a omului care slujește Lui cu adevărat. Duhul este slava creștinilor, pe care-L primesc din momentul Botezului: „Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească acei ce cred în El. Căci încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit” (In. 7, 39). Descoperirea lui Dumnezeu, prin Duhul Său, se află consemnată în Sfânta Scriptură și în Sfânta Predanie (Tradiție).

Atunci, putem afirma cu tărie că unde nu este Duhul, acolo nu este Ortodoxie, pentru că ea nu este în învățăturile, filozofările și născocirile omenești. Iar unde nu este lucrarea și învățătura Duhului Sfânt, dată de Dumnezeu oamenilor, acolo nu este mântuire. Spre a păstra și noi neschimbată învățătura cea adevărată, Sfânta noastră Biserică a stabilit ca, începând cu data de 11 martie 843, prima duminică din Sfântul Post al Paștilor să fie numită Duminica Ortodoxiei și să se amintească biruința învățaturii adevărate asupra tuturor ereziilor apărute de-a lungul veacurilor, asupra neghinei sădite de satana în țarina lumii acesteia. Biserica dă astfel anatemei aceste învățături răspândite de către eretici prin lucrarea satanei. (Anatema este cea mai grea pedeapsă pe care o poate da Biserica. Ea este destinată celor ce disprețuiesc și atacă adevărurile dogmatice, morale și de cult

și, prin aceasta, ei duc la rătăcire și pierdere a sufletului celor neștiutori. Era folosită în vechime de autoritatea bisericească împotriva celor ce profesau o erezie. Expresia „Să fie anatema” apare la sfârșitul expunerii învățaturii ortodoxe de către sinoadele ecumenice, în sensul că cel care nu mărturisește această doctrină va fi supus condamnării Bisericii. Anatema cuprinde blestem, afurisenie și predare a celui anatemizat satanei - cuvântul anatema înseamnă „lepădat”, „blestemat”. Acest „blestem” - anatema - este rostit de Hristos la judecata finală: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui” (Matei 25, 41). Biserica a dat anatemei pe ereticii care falsificau adevărul Evangheliei (cf. Gal. 1, 7-9; I Cor. 16, 22). Anatema însemna și excluderea definitivă din Biserică, dacă ei nu-și recunoșteau rătăcirea și nu se îndreptau.)

Redăm din Sinodiconul Ortodoxiei conținutul anatemei din Duminica Ortodoxiei:

Celor care tăgăduiesc ființarea (existența) lui Dumnezeu și spun că această lume de la sine s-a făcut și toate cele dintr-însa fără purtarea de grijă a lui Dumnezeu și din întâmplare se fac, ANATEMA.

Celor care grăiesc că Dumnezeu nu este duh, ci materie; sau că nu este Drept, Milostiv, Preaînțelept, Atotștiutor și alte hule asemenea rostind, ANATEMA.

Celor care îndrăznesc să grăiască că Fiul lui Dumnezeu nu este de o ființă cu Tatăl și nu este de aceeași cinștire cu El, nici Duhul Sfânt, și care nu mărturisesc că Tatăl, Fiul, Sfântul Duh sunt un singur Dumnezeu, ANATEMA.

Celor ce nebunește grăiesc că nu a trebuit pentru mântuirea noastră și spre curățirea păcatelor noastre să vină în lume Fiul lui Dumnezeu în trup și să primească patimă de voie, moarte și înviere, ANATEMA.

Celor care nu primesc harul răscumpărării propovăduit în evanghelie ca singurul mijloc de îndreptățire înaintea lui Dumnezeu, ANATEMA.

Celor care îndrăznesc să grăiască că Preacurata Fecioara Maria nu a fost înainte de naștere, la naștere și după naștere Fecioară, ANATEMA.

Celor ce nu cred că Duhul Sfânt i-a înțeleptit pe Proroci și Apostoli și printr-înșii ne-a vestit nouă calea adevărată

spre pocăință și a întărit aceasta cu minuni, celor care nu cred că acum în inimile creștinilor credincioși și adevărați viețuiește și îi povățuiește pe ei la orice adevăr, ANATEMA.

Celor care tăgăduiesc nemurirea sufletului, sfârșitul veacului, judecata ce va să fie și răsplata veșnică pentru faptele bune în ceruri, iar pentru păcate – osândire, ANATEMA.

Celor care tăgăduiesc Sfintele Taine, ținute de Biserica lui Hristos, ANATEMA.

Celor care tăgăduiesc sinoadele Sfinților Părinți și predaniile lor, care sînt într-un duh glăsuitoare cu dumnezeiasca descoperire și de Biserica drept-slăvitoare cu evlavie păstrate, ANATEMA.

Celor care hulesc sfintele icoane pe care Sfânta Biserică le primește spre amintirea lucrărilor lui Dumnezeu și a bineplăcuților Lui, spre trezirea evlaviei celor ce le privesc pe ele și

a dorinței de a-i urma, și celor care le numesc pre acestea idoli, ANATEMA.

Celor ce se ridică împotriva Bisericii lui Hristos, învățând că ea s-a împărțit în „ramuri” și care spun că Biserica nu ființează în chip văzut, ci din „ramuri” și schisme, din felurile slăviri și credințe mincinoase se va alcătui în viitor într-un singur trup, ANATEMA.

Și celor care nu deosebesc adevărata Preoție și Tainele Bisericii de cele ale ereticilor, ci învață că botezul și euharistia ereticilor sînt îndestulătoare pentru mântuire, ANATEMA.

Și celor ce se află în unire duhovnicească cu aceștieretici sau îi sprijină pe ei, fie apără noul lor eres ecumenic, închipuindu-l drept dragoste frățească și drept unire a creștinilor despărțiți care, chipurile, se va întâmpla, ANATEMA.

Preot Gheorghe Ionașcu

Despre cauzele deprimării, după Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

Mulți dintre credincioșii care se adapă cu mustul deșertăciunii lumești își dau seama de primejdia sufletească și doresc mântuirea, dar nu mai au curajul s-o caute. Ei zic că mântuirea lor s-a șters din <<condica>> lui Dumnezeu și orice ar face, nu mai este îndreptare pentru ei. Aceștia socotesc că prea mult s-au abătut din calea „poruncilor” și pentru aceasta Dumnezeu nu-i mai primește.

Acești oameni au pierdut nădejdea mântuirii și sunt asemenea unor răniți, care nu mai primesc nicio doctorie, iar rănile lor cangrenează și putrezesc. Pe lângă ei nu trece niciun „samarinean milostiv” care să-i ridice.

Slăbănogirea aceasta sufletească cu îndoială și cu deznădejde vine și la mulți credincioși râvnitori, care au hrană pentru suflet, dar nu știu să o prețuiască și nici nu caută s-o folosească așa cum trebuie. ?i anume, sunt unii, care au cunoscut deșertăciunea vieții, s-au trezit din somnul păcatului și au luat drumul pocăinței. Dar văzând ei, cât de mult datorează lui Dumnezeu pentru mulțimea păcatelor lor și neputând împlini canonul pocăinței așa cum se cuvine, ei încep să se împutineze la suflet și pierd nădejdea mântuirii.

Neputința firească și piedicile care stau în cale îi descurajează. Această descurajare, care este soră cu deznădăjduirea, vine la unii din necredință, iar la alții, din lipsa de iscusință la cele duhovnicești. Pentru că nu au sfat și nu cercetează Sfintele Scripturi, nu au cumpătare și se poticesc.

Să vedem acum care sunt motivele care ne duc la împutinarea sufletului și la deznădejde. Aceste două fiice, adică împutinarea sufletului și deznădejde, au ca mamă dreaptă pe urâta trândăvie a duhului. ?i zămisirea lor se face din sămânța cea mai aleasă a vrășmașului mântuirii. Ele odrăslesc mai ales în inima celor trândăvi la lucrul duhovnicesc. Dar să nu creadă cineva că trândăvia aceasta a duhului este numai o simplă lenevie trupească. Căci lenevirea trupească ne luptă pe toți, însă nu vine deznădejde, ci din părăsirea faptelor duhovnicești care sunt: rugăciunea, înfrânarea poftelor, citirea cărților sfinte, cugetarea minții la cele dumnezeiești, apoi dragostea frățească, iertarea și pacea cu toți de o credință cu noi.

Deci trândăvia duhului este o stare de lenevie, de regulă care robește sufletul, întunecă mintea, alungă și

stinge făclia nădejdi din inima omului. Aceasta este cea dintâi pricină care aduce împutinarea și deznădejde.

A doua pricină este lipsa de mărturisire cruntă. Toți cei binecredincioși fac mărturisire, dar nu toți o fac cum se cuvine, unii din nepricepere, alții din vicleșug.

A treia pricină, care duce la împutinarea sufletului și deznădejde este împărțășirea cu Sfintele Taine (Împărțășania) pentru ochii oamenilor.

Mai sunt unii împresurați, strâmtorați de patima deznădejdi din cauza unor legături (preoțești) duhovnicești. Așa, de pildă, dacă cineva a făcut vreo nedreptate sau vreo necinstire unui slujitor al Bisericii, preot sau arhieru, ori a defăimat cele ale Sfintei Credințe și, prin aceasta, a căzut sub blestemul preoțesc – deci, dacă unul ca acesta a căzut sub legătură de afurisenie sau blestem și nu s-a sârguit să dobândească dezlegarea –, atunci mântuirea lui este în primejdie și este chinuit de gândul deznădejdi.

În patima deznădejdi mai cad și unii monahi nevoitori care au slăbit cu trupul și nu mai pot împlini nevoințele, adică postul, metaniile și privegherile, așa cum au fost obișnuiți. Aceasta se întâmplă la cei care și-au pus nădejdea mai mult în faptele lor, iar nu în harul lui Dumnezeu.

În sfârșit, deznădejde vine și din cauza mândriei și a semeției. Căci cel mândru când ajunge la o cădere mare, nu mai socotește niciun leac vrednic de a repara paguba suferită.

Astăzi lumea este bântuită mai mult decât oricând de răutatea aceasta și cele mai multe crime, despre care scriu ziarele, sunt urmările deznădejdi.

Nu este altă patimă din care să aibă vrășmașul mai mult câștig, precum este patima deznădejdi. Din cauza ei se întâmplă sinuciderile, omorurile și lepădările de credință.

Iar unii deznădăjduiți nu se omoară singuri trupește, adică nu se sinucid, aceasta se datorează mai mult împrejurărilor, însă ei sufletește sunt morți înainte de moarte. Căci deznădejde nu este altceva decât moartea duhovnicească, de vreme ce omul își întoarce fața de la ajutorul lui Dumnezeu și se dă în stăpânirea celui rău, după cum spune Sfântul Ioan Scărarul: „Cel care deznădăjduiește își ucide singur sufletul său.”

20 martie – Duminică – Cuvioșii Părinți uciși în Mănăstirea Sf. Sava cel Sfințit; Cuv. Nichita Mărturisitorul; Duminica a II-a din Post (a Sf. Grigorie Palama) – Sf. Ev. Marcu: 2-12 (Vindecarea slăbănogului din Capernaum)

„În vremea aceea, a intrat iarăși Iisus în Capernaum după câteva zile și s-a auzit că este în casă. Și îndată s-au adunat așa de mulți, că nu mai puteau încăpea nici pe locul dinaintea ușii, iar Dânsul le grăia cuvântul lui Dumnezeu. Și au venit la Dânsul aducând un slăbănog, pe care îl purtau patru inși. Dar, neputând ei să se apropie de Dânsul din pricina mulțimii, au desfăcut acoperișul casei unde era Iisus și prin spărtură au coborât patul în care zăcea slăbănogul. Atunci, văzând credința lor, Iisus a zis slăbănogului: fiule, iartă-se ție păcatele tale. Dar unii dintre cărturarii care erau acolo de față cugetau în inimile lor: de ce grăiește Acesta astfel de blasfemii? Cine poate să ierte păcatele, decât numai singur Dumnezeu? Însă Iisus, cunoscând îndată cu duhul Său că așa gândeau ei în sinea lor, le-a zis: de ce cugetați acestea în inimile voastre? Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: iartă-se ție păcatele tale, sau a zice: scoală-te, ia-ți patul tău și umbă? Dar ca să știți că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele, a zis slăbănogului: ție îți poruncesc, scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta. Și s-a sculat îndată și, luându-și patul, a ieșit afară înaintea tuturor, încât erau toți uimiți și preamăreau pe Dumnezeu, zicând: niciodată n-am văzut așa ceva.”

-//- a Sfântului: Sf. Ev. Ioan: 10, 9-16

„Zis-a Domnul: Eu sunt ușa; dacă va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși, și pășune va afla. Furul nu vine decât să fure, să junghie și să piardă. Eu am venit ca oile Mele să aibă viață, și s-o aibă din belșug. Eu sunt păstorul cel bun; păstorul cel bun își pune viața pentru oile sale. Iar cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge, iar lupul răpește și risipește oile. Cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu-l doare inima de oi. Eu sunt păstorul cel bun și cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl; și Eu îmi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc; ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un păstor.”

Cunoașterea lui Dumnezeu

„Și văzând credința lor, i-a zis slăbănogului: Fiule, iertate îți sunt păcatele tale!”

Evangelia acestei duminici înfățișează vindecarea sufletească și trupească a slăbănogului din Capernaum, Domnul dovedind că este Dumnezeu, Cel ce iartă păcatele. Mai mult, această putere o dă și Sfinților Săi Apostoli (Matei 16, 19).

Deci, fără Dumnezeu, fără Fiul Său, nu putem dobândi iertarea păcatelor.

Cu alte cuvinte, apropierea de Dumnezeu nu este una rațională, ci după har, căci Dumnezeu face din pescari Apostoli, adică devin cunoscători ai Tainelor Sale. Este lucrarea harului pentru cei ce se curăță prin credință, este cunoaștere mai presus de cunoaștere, în care ne facem, cum spune Sfântul Apostol Pavel, „părtași dumnezeieștii firi.”

Numai prin astfel de ridicare și unire omul se face „Dumnezeu după har.”

Alungat din Gherghesa, de lângă Marea Tiberiadei, Iisus a venit în Capernaum, care este lângă mare. Aici, în casa în care cuvânta, au adus un slăbănog prin acoperișul casei din pricina mulțimii.

Cunoscând credința lor, Domnul l-a dezlegat de păcatele sufletești și de neputința trupului.

Cărturarii cei plini de ură, prezenți aici, nesocotesc puterea cea dumnezeiască a Fiului lui Dumnezeu, iar Domnul care vede până și gândurile omului vădește ura

lor spunându-le: „Pentru ce se suie astfel de gânduri în inimile voastre?”

Dacă nu L-au recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu, văzând minunea, nu vor înțelege nici lucrul nevăzut, adică iertarea păcatelor. Doar aici putem dobândi iertarea păcatelor, aici pe pământ.

Cuvântul cel dumnezeiesc a dat mișcare duhului slăbănogului, a întărit trupul și în văzul tuturor și-a luat patul.

Mulțimea slăvește pe Dumnezeu, însă nu cu credință desăvârșită. Dar credința lor a pregătit credința noastră în care mărturisim și credem că Iisus nu este doar un om, ci chiar Dumnezeu adevărat. Credinței celei adevărate i s-a făcut apărător și Sfântul Grigorie Palama, cel pomenit duminica aceasta. Suferind mult, închis ca prizonier la turci, a devenit mitropolit al Tesalonicalui în 1347. La doar nouă ani de la moarte a fost proclamat sfânt, în 1368.

S-a făcut apărător al drepte credințe a Bisericii, învățând că omul, ființă creată, se poate apropia de Dumnezeu, Care este necreat prin har, căci harul (energiile) necreat este nedespărțit de Ființa Sa. Citându-l pe Sfântul Isaac Sirul, Sfântul Grigorie ne învață: „Am dobândit doi ochi sufletești, cu unul vedem pe cele ascunse în firi, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, cu celălalt privim slava sfintei Lui firi, când binevoiește Dumnezeu să ne introducă în tainele duhovnicești.”

Prin cunoaștere, sfinții s-au apropiat de Dumnezeu, așa ne putem apropia și noi prin curățare de patimi, prin dobândirea rugăciunii celei adevărate. În fața Lui vom mărturisi tot ce am greșit din cauza necredinței, din lipsa de iubire și pentru păcatul necunoaștinței.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

25 martie – Vineri – Buna Vestire (Dezlegare la pește); Sf. Ev. Luca 1, 24-38

„Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit și cinci luni s-a tăinuit pe sine, zicând: Că așa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocara mea. Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria. Și intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Bindecuvântată ești tu între femei. Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta? Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și îngerul a plecat de la ea.”

ÎNCHINARE MAICII PREACURATE

Maică Preacurată, pururea Fecioară,
Floarea miresmată, lumii-ntregi Comoară,-
Oare cu ce floare,-
Flori ce toate pier,-
Să Te-aseamăn oare,
Când Tu ești din Cer?

Iată, mi-nchid ochii, ca Tu har să-mi dai:
Prin ei să văd neaua crinilor din Rai,-
Din a lor lumină
Vrând să-mi fac veșmânt,
Cerulei Regină,
Psalm plângând să-l cânt...

Îngerii să-mi facă-pe pământ cum nu e,
Scară ce spre Tine sufletul să-mi suie,
Dezbrăcat de tina
Cea cu aripi frânte,-
Spre-a-l primi Regină
Cerulei să-i cânte.

Dar, cum heruvimii Ei întruna-i cântă,-
Ce mai e-n măsură un biet om să-l spună
Dacă-n Psalmi și plângeri,
Picurându-și plânsul,
Cetele de Îngeri
N-ar sta-n cor cu dânsul?...

Maică Preacurată, -fagure de miere,
Mila Ta o dărui orișicui ?i-o cere,
Și la fel și mie
Fagure mi-ai dat,-
În durerea-mi vie
Când ți-am lăcrimat...

Duhul meu, Preasfânto, Te-a văzut plângând
Șale Tale lacrimi-stele-picurând;
În albastra haină,
Tu, cu ochi milos,
Te rugai în taină
Bunului Hristos...

Te rugai să curme vajnica văpaie
Ce simțeam că toată răsuflarea-mi taie;
Că din hăuri crește
Tot mai deasă ceață
Și se isprăvește
Picul meu de viață...

Peste-al meu de vierme pat de jar aprins,
Ai turnat din ceruri rouă și l-ai stins...
Trupului meu para
Stins-ai cu pârău,
Și l-ai smuls din gheara
Duhului cel rău....

Iar eu, cu ce lacrimi, din această vale,
Voi putea răspunde lacrimilor tale?
Că, de nestemate
Ele de-ar fi, ploaie,-
Toate-ar fi păcate,
Toate-ar fi noroaie!

Cum putea-voi oare ca să spăl cu ele
Sfintele-ți picioare, -fulgurânde stele,-
Când nici neaua n-are
Mai curat veșmântul
Din clipita-n care
A atins pământul?...

Neputând în ruga-mi jar aprins să pun,
Maică ce născut-ai Fiul A-tot Bun,-
Când Tu-n ceruri, veșnic,
Lacrimi verși ca ploi,
Și inima-și-sfeșnic –
Arde pentru noi!

Deci, atât pot, maică slăvilor senine:
Să-mi ridic la ceruri ochii către Tine,
Și-n genunchi, cu vie
Lacrimă – ca frânt –
Aliluia, Ție,
Pururea să-Ți cânt!

27 martie – Duminică – Sf. Muceniță Matroana din Tesalonic; Sf. Proroc Anania; Sf. Mucenici Filit și Lidia; Duminica a III-a din Post (a Sfintei Crucii) – Sf. Ev. Marcu 8, 34-38; 9, 1

„Zis-a Domnul: cel care voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și mântuiască sufletul său îl va pierde; dar cine-și va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va mântui. Și ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul său? Sau ce ar putea să dea omul în schimb, pentru sufletul său? Iar cine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam desfrânat și păcătos, și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni în slava Tatălui Său cu sfinții îngeri. Apoi a zis către ei: adevărat vă spun vouă că sunt unii, din cei care stau aici, care nu vor gusta moarte, până când nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind cu putere.”

Luarea crucii!

Duminica de astăzi, a treia din Sfântul Post, este mare și importantă întrucât ne identifică pe noi, cei care ne dorim a fi credincioși, ca urmași ai Mântuitorului Hristos, ca purtători ai crucii. Tot mai mulți sunt cei care ar vrea să-i urmeze lui Hristos, dar fără a fi nevoiți să poarte crucea, însă ar dori să primească cu deosebită bucurie roada ei, Învierea. Deci, așa cum era în timpul Sfinților Apostoli, așa și acum sunt unii cărora li se potrivesc de minune cuvintele Sf. Apostol Pavel „Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (I Cor. 1, 18). El nu se rușina de misiunea sa zicând: „noi propovăduim pe Hristos cel răstignit: pentru iudei, sminteală; pentru neamuri, nebunie. Dar pentru cei chemați, și iudei, și elini: pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu” (I Cor. 1, 23 – 24). Mai mult decât atât, el avertizează zicând despre ei: „Căci mulți, despre care v-am vorbit adeseori, iar acum vă spun și plângând, se poartă ca dușmani ai crucii lui Hristos” (Filipeni 3, 18). Se potrivesc aceste cuvinte astăzi sau nu?

Mântuitorul Hristos nu s-a rușinat de ocară crucii, de moartea de care aveau parte cei care nu aveau drepturi cetățenești, a făcut din ea semnul biruinței, altarul de jertfă, pe care și-a asumat-o de bunăvoie, sfințit cu însuși Sângele Său dumnezeiesc. Prin cruce a fost biruit satana, de aceea ea îl alungă: „Doamne, armă asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat nouă; că se îngrozește și se cutremură, nesuferind a căuta spre puterea ei; că morții i-ai sculat și moartea o ai surpat, pentru aceasta ne închinăm îngropării Tale și Învierii” (Cântare de la taina Sf. Maslu).

Mântuitorul ne vestește pentru mântuirea noastră porunca Lui cea atotsfântă: cel care voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie.

Ce înseamnă lepădarea de sine? Lepădarea de sine înseamnă să părăsești viața păcătoasă, care din pricina păcatului, prin care s-a produs căderea noastră de la Dumnezeu, a devenit pentru noi ceva firesc. Acest „eu” creat bun de către Dumnezeu, creat după chipul Său, avea rațiune, voință liberă, aspirație spre virtute, iubire și veșnicie. Dar în acest „eu” a pătruns ispita care i-a promis

că poate deveni precum Dumnezeu: N-ai nevoie de Dumnezeu, poți să te lipsești de El, poți să te hrănești tu singur prin tot ceea ce îți oferă materia, cu tot ceea ce îți pofteste trupul, care pofteste împotriva duhului, poți ajunge prin puterile proprii Dumnezeu. Alternativa afirmării eului propriu, pe care a ales-o Adam, ni se înfățișează și nouă ca trăire după voia noastră. Ce este mândria? Eu, nu este nimeni ca mine. Ce este lăcomia? Eu să am. Nimeni să nu aibă ceea ce am eu. Ce este desfrânarea? Să-mi satisfac plăcerea și pofta. Mântuitorul cere lepădarea de sinele rezultat din cădere, să nu mă mai iubesc numai pe mine, să nu-mi trăiesc viața după capul și voia mea, ci după porunca și voia lui Dumnezeu. Care este porunca lui Dumnezeu cea mai mare: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mt. 22, 37- 39).

Ce înseamnă luarea crucii? A-ți lua crucea înseamnă a îndura cu mărimă de suflet batjocurile și ocările, necazurile și prigoanele cu care lumea fără Dumnezeu îi acoperă pe urmașii lui Hristos. De asemenea, a-ți lua crucea înseamnă a răbda cu vitejie, pentru Evanghelie, osteneala, chinul și mucenicia nevăzută în lupta cu propriile patimi, porniri și pofte, care prin păcat au intrat în noi cu duhurile răutății, care se ridică împotriva noastră: „Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh” (Ef. 6, 12). A-ți lua crucea înseamnă a primi cu smerenie necazurile și nevoile pământești, îngăduite de Dumnezeu să vină asupra noastră pentru păcatele noastre.

Această cruce poate deveni pentru om scară către cer, precum pentru tâlharul cel de-a dreapta din Evanghelie. A-ți lua crucea înseamnă a te supune de bună voie lipsurilor și nevoițelor prin care se înfrânează pornirile trupesti. O astfel de răstignire a trupului a folosit-o și Sf. Apostol Pavel: „îmi chinuiesc trupul meu și îl supun robiei, ca nu cumva, altora propovăduind, eu însumi să mă fac netrebnic” (I Cor. 9, 27). Acestea toate să le facem având înaintea ochilor noștri cuvintele Mântuitorului: „ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul său?”.

Preot Gheorghe Ionașcu

Spovedania omului lăuntric sau calea ce duce la smerenie

Când îmi întorc privirea, cu toată luarea aminte, înlăuntrul sufletului meu și când iau seama la mersul omului nevăzut, mă încredințez din experiență că eu nu-L iubesc pe Dumnezeu, nu am dragoste pentru aproapele meu, nu cred în nimic din cele ce țin de religie și sunt plin de mândrie și de iubire de sine. Toate aceste păcate grele le găsesc într-adevăr, în mine, atunci când îmi cercetez în chip amănunțit simțurile și faptele, cum sunt:

1. Eu nu-L iubesc pe Dumnezeu. Căci, dacă L-aș iubi, m-aș gândi mereu la El cu o bucurie pornită din adâncul inimii. Orice gând despre Dumnezeu mi-ar aduce în suflet o plăcere deosebită. Ci, dimpotrivă, eu mă gândesc mult mai des, și cu mai multă desfătare, la cele pământești, pe câtă vreme cugetarea spre Dumnezeu nu-mi pricinuieste decât greutate și uscăciune. Dacă L-aș iubi, atunci convorbirea cu El, care se săvârșește în vremea rugăciunii, m-ar hrăni, m-ar mulțumi și m-ar duce către o neîntreruptă legătură cu El. Însă din contră, eu nu numai că nu mă desfăt în rugăciune, ci simt o greutate tocmai în timpul când mă rog; mă lupt cu plictiseala, slăbesc din pricina trândăviei și sunt gata să mă îndeletnicesc, cu multă plăcere, cu orice alt lucru mai mărunț, numai ca să scurtez sau să pun capăt rugăciunii. În ocupațiile mele nefolositoare, timpul trece pe neobservate, dar îndeletnicirile cu lucrurile dumnezeiești când mă aflu în prezența Lui, orice ceas mi se pare un an. Cel ce iubește pe cineva se gândește neîncetat, în cursul zilei, numai la ființa care îi este dragă. \$o închipuiește, se îngrijește de ea, și, în orice îndeletnicire, scumpul său prieten, nu iese din gândurile lui. Pe câtă vreme eu, în timpul celor 24 de ore, de abia dacă jertfesc un ceas, pentru ca să mă scufund în adâncurile cugetării lui Dumnezeu și să mă înflăcărez de dragostea Lui, iar restul de 23 de ceasuri le așez cu plăcere și cu toată râvna pe altarul idolilor mei de patimi!... În vorbirile despre lucrurile nefolositoare, despre chestiunile neînsemnate pentru suflet, eu sunt treaz, simt plăcere, iar în discuțiile despre Dumnezeu sunt uscat, plictisit și trândav. \$chiar atunci când uneori sunt atras, nevrând, spre convorbiri dumnezeiești, caut să trec mai repede la conversațiile care îmi măgulesc patimile. Pe scurt vorbind, dacă dragostea de Dumnezeu se cunoaște după împlinirea poruncilor Lui: „Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele”, iar eu nu numai că nu păzesc poruncile Lui, ci îmi dau prea puțină silință să le împlinesc, atunci trebuie să trag încheierea, ce reiese, din adevărul cel curat, că eu nu-L iubesc pe Dumnezeu... Asta o întărește și Sfântul Vasile cel Mare, când spune: „Drept dovadă că omul nu-L iubește pe Dumnezeu și pe Hristosul Său este faptul că el nu îndeplinește poruncile Lui”.

2. Nu am dragoste pentru aproapele. Căci departe de a mă hotărî, potrivit Evangheliei, să-mi pun sufletul pentru binele aproapelui, eu nu-mi jertfesc nici măcar cinstea, fericirea și liniștea în folosul fratelui meu. Dacă l-aș iubi ca pe mine însumi așa cum poruncește Evanghelia, atunci nenorocirea lui m-ar dura și pe mine, iar fericirea lui m-ar umple și pe mine de bucurie. Pe câtă vreme, eu, după ce ascult cu mult interes povestirile ce privesc nenorocirile aproapelui meu, nu mă întristez, nu-mi frâng inima de durere, ci stau nepăsător sau, ceea ce e o crimă mai mare, simt parcă o plăcere când aud astfel de istorisiri, iar, pe deasupra, nu acopăr cu dragoste faptele rele ale aproapelui, ci le răspândesc și le osândesc.

3. Nu cred în nimic din cele ce țin de religie. Nici în nemurire, nici în Evanghelie. Dacă nu aș fi fost încredințat și aș fi avut credință tare că, fără nicio îndoială, dincolo de mormânt este o viață veșnică, cu anumită răsplată pentru faptele săvârșite pe pământ, atunci mi-aș fi trăit viața aceasta ca un pribeag, care e gata să intre în patria cerească. Dimpotrivă, eu nici nu-mi pun problema veșniciei, iar sfârșitul vieții de aici îl socot ca pe capătul existenței mele. Uneori un gând tainic se cuibărește în mintea mea: cine știe ce va mai fi după moarte? \$chiar dacă spun că, cred în nemurire, o zic numai cu mintea, iar inima rămâne de o puternică încredințare în cele vremelnice, ceea ce o dovedesc fățiș toate faptele mele și necontenita grijă pentru o mai bună întocmire a vieții mele trupești. Dar dacă Sfânta Evanghelie, care e un cuvânt dumnezeiesc, ar fi fost primită în inima mea cu credință, m-aș fi ocupat mereu de ea, m-aș fi desfătat cu citirea ei, ba chiar o simplă privire aruncată asupra ei ar fi deșteptat în mine o adâncă evlavie. Înțelepciunea, fericirea și iubirea ce sunt cuprinse în paginile ei m-ar fi umplut de bucurie, iar eu m-aș fi desfătat cu învățăturile Legii Domnului zi și noapte, m-aș fi hrănit cu ele cum te hrănești cu pâinea cea de toate zilele și aș fi purces din toată inima la împlinirea pravilelor ei, nimic din cele pământești n-ar fi fost în stare să mă abată de la această hotărâre. \$cu toate acestea, chiar dacă mai ascult sau citesc din când în când Cuvântul Domnului, o fac fie dintr-o necesitate, fie dintr-o curiozitate științifică.

4. Sunt plin de o demonică mândrie și de o trupească iubire de sine. Toate faptele mele dovedesc următorul lucru: ori de câte ori văd în mine ceva bun doresc să-l scot la iveală ca să mă proslăvesc în fața altora sau să mă îndulcesc înlăuntrul meu. Deși, în afară, arăt o oarecare smerenie, totuși în sinea mea, raportându-mă la ceilalți, sunt cel mai bun, sau cel puțin, nu mai rău decât ei. Dacă văd la mine un neajuns caut să mi-l îndreptățesc, să-l acopăr cu o aparentă necesitate sau nevinovăție. Mă supăr pe cei ce nu mă respectă, din care pricină îi scot drept niște nepricepuți care nu știu să prețuiască oamenii. Mă laud cu binefacerile mele, cârtesc și mă bucur de nenorocirile vrășmașilor mei, iar înfrângerile suferite în lucrările începute de mine mă jignesc. \$chiar atunci când îmi dau silința să fac ceva bun, am în vedere ori lauda ori folosul meu trupesc, ori mângâierea ce vine din partea lumii. Într-un cuvânt, eu cioplesc mereu în mine însumi un idol propriu, în fața căruia săvârșesc o neîntreruptă slujbă, căutând în toate faptele mele să fie o plăcere pentru simțuri, fie o hrană pentru patimile și poftele mele iubitoare de desfătări.

Din toate cele înșirate până aici, văd că sunt mândru, neînfrânat, lipsit de credință, neiubitor de Dumnezeu și urător de aproapele. Ar putea fi o stare mai păcătoasă decât aceasta? Starea duhurilor întunericului e mai bună decât a mea, căci dracii, chiar dacă nu-L iubesc pe Dumnezeu, îl urăsc pe om, trăiesc și se hrănesc cu mândrie, cel puțin însă, cred și se cutremură de atâta credință. Dar eu? Mai poate fi oare o soartă mai grea decât cea care mă așteaptă? \$pentru care alte pricini hotărârea judecății va fi mai aspră, dacă nu pentru o astfel de viață dezordonată și nechibzuită, pe care o trăiesc eu însumi?!

Extras din „Pelerinul rus”

Ce înseamnă cuvintele „Ție, Doamne”

La sfârșitul fiecărei ectenii, preotul cheamă poporul să se dea în chip deplin Domnului Hristos, zicând: „Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm!” La care poporul răspunde: „Ție, Doamne!”

Acestea sunt niște cuvinte foarte importante, și pot fi aplicate în multe împrejurări din viața omenească. Când ai sănătate și spor la treabă, înalță-ți inima și zi: „Ție, Doamne!”. Când oamenii te cinstesc și te laudă, spune-ți în sine ta „Nu eu merit asta, asta nu se cuvine mie, ci Ție, Doamne!”

Când îți trimiți copiii la muncă ori la școală, în armată, binecuvântează-i din pragul casei tale și zi: „Ți-i dau în grija Ta, Ție, Doamne!”

Când te lovesc invidia omenească și necredința

prietenilor, nu cădea cu duhul și nu ține amărăciune în inima ta, ci zi: „Toate acestea le dau spre judecată și dreptate – Ție, Doamne!”

Când mergi în urma sicriului ce poartă tot ce-ai mai drag, pășește cu vitejie ca atunci când duci un dar celui mai mare Prieten, și zi: „Acest suflet drag ți-l aduc în dar – Ție, Doamne!”

Când se vor aduna asupra ta chipurile întunecate ale ispitei drăcești, și suferinței și bolilor, nu deznădăjdui, ci spune: „Ajutor și milă cer – Ție, Doamne!”

Când îngerul morții va veni la palatul tău, nu te speria – prieten este –, ci iartă-te cu această lume și spune: „Sufletul meu pocăit îl dau în mâini – Ție, Doamne!”

Episcop Nicolae Velimirovici

Planificarea tinerilor căsătoriți de a nu avea copii

Pr. Ioan: - Unii tineri își propun, după cununie să mai aștepte 2, 3 ani până ce vor avea copii, invocând diferite motive.

Pr. Ilarion: - Este un mare păcat și greșeală, ca tinerii căsătoriți și cununați la Sfânta Biserică, să amâne nașterea de prunci și să recurgă la metode păcătoase pentru aceasta.

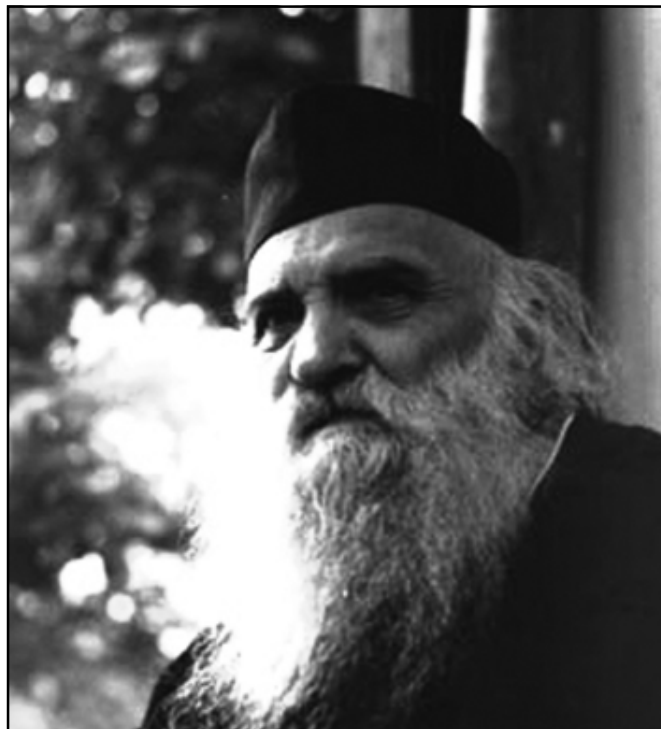
În primul rând se fac potrivnici planului lui Dumnezeu de creație, amânând nașterea pruncilor sau planificând că nu vor avea decât unul sau doi copii.

În al doilea rând supărând pe Dumnezeu, și trăind mai mult pentru plăcerile lor, s-ar putea ca Dumnezeu să le ia darul de prunci. Au pățit mulți astfel, au făcut avorturi, s-au ferit să nu aibă copii, iar când au dorit să aibă, izvorul era sec și au început să umble pe la doctori și pe la preoți și să regrete cu amar că au devenit pomi fără roade. Cei ce nu lasă în urma lor copii, își pierd sensul și rolul vieții, îi cuprinde un sentiment de nulitate, de trăire fără scop și fără rost. De abia atunci văd și apreciază că pruncii sunt un dar de la Dumnezeu pe care l-au pierdut.

În al treilea rând, pierd binecuvântarea primită la taina Cununii. Toate rugăciunile și ecteniile pe care le rostește preotul la Sfânta Cununie, cer binecuvântarea: „de prunci buni”. Când tinerii după taina Sfintei Cununii lasă să vină pruncii, vin în binecuvântarea primită la cununie și atunci pruncii devin bucuria părinților toată viața.

Când tinerii amână ani de zile nașterea pruncilor, și folosesc trăirea conjugală numai pentru plăcerea lor, pierd binecuvântarea cununii, iar pruncii devin plâns și necaz pentru părinți. Sunt atâtea exemple în lume și care se petrec sub ochii noștri și nu luăm aminte la cauza lor.

De familiile care au mulți copii, lumea stă și se miră, cum se pot descurca părinții aceia de-i îmbracă, cu ce-

i hrănește, și cum de se descurcă cu educația, școala și căsătoria lor! Pentru că în acea casă împlinindu-se voia lui Dumnezeu vine și binecuvântarea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu le ușurează sarcinile și aduce sporurile în casă. Cei ce nu au vrut decât un copil sau doi, iar pe restul aruncându-i, Dumnezeu le înmulțește necazurile atât cât ar fi trebuit să se ostenească cu toți copiii pe care i-ar fi dat Dumnezeu.

Așa că, vrei copii frumoși, sănătoși, deștepți și buni, să te bucuri și să te mângâi cu ei? Adu-i imediat după taina Sfintei Cununii, fără să faci înainte de aceasta planuri păcătoase și să nu pui înaintea planului lui Dumnezeu, planul tău.

(Pr. Argatu V. Ioan - „*Ne vorbește Părintele Ilarion Argatu. Despre căsătorie*”)

ПАНАРЕВЪ И НЕКТАР

Rugăciunea copilului cu părinți despărțiți

O durere mă apasă
Și nici în somn nu mă lasă.
Rugăciunea mea fierbinte
E să fie ca-nainte:

Tata, mama în iubire,
Fără ceartă ori jignire;
Mama, tata împreună,
Să răsunе vorba bună.

Doamne, ceea ce-ai unit,
Lasă tot nedespărțit!

ГЧИТОАРЕ

Au plecat în patru zări,
Au bătut multe cărări,
Învățând pe toți mereu
Dragostea de Dumnezeu!

Athos – Sfântul Munte Athos este o peninsulă din nord-estul Greciei, un masiv muntos, unde se găsesc mai multe mănăstiri ortodoxe. Athosul este cea mai importantă lavră creștină (adică un loc unde se găsesc mai multe mănăstiri, departe de orașe și de viața agitată, unde călugării trăiesc în liniște, muncind și rugându-se fără încetare). Peninsula are o lungime de 40 de km, iar vârful cel mai înalt al Muntelui Athos ajunge la 2030 de metri. Peisajul este de o frumusețe rară: stâncile greu accesibile îți amintesc parcă de „drumul” greu spre cer, spre cele sfinte; liniștea și albastrul cerului îți umplu inima și te îndeamnă la rugăciune, iar în depărtare, cerul parcă se unește cu marea.

„O atmosferă nemaîntâlnită de liniște, de tăcere și sfințenie.”

Singurele Așezări din Sfântul Munte Athos sunt mănăstirile. Aici se păstrează cu mare cinste, sfinte moaște și icoane făcătoare de minuni, dar și opere de artă de mare valoare: fresce, mozaicuri, icoane, manuscrise și cărți rare etc. Athosul este un loc sfânt, întemeiat și ocrotit permanent de Maica Domnului. Călugării de aici duc o viață simplă și smerită, rugându-se permanent pentru mântuirea lor și a lumii întregi.

În urmă cu 700 de ani aici se găseau 300 de mănăstiri și schituri, dar au fost greu încercate de necazuri și ispite: năvălitori și hoți, pirați și dușmani de tot felul. Bunul Dumnezeu a ocrotit, însă, acest loc sfânt și bineplăcut înaintea Lui, iar astăzi găsim aici 21 de mănăstiri mari, bine cărmuite, adevărate comori de mare

preț pentru credința și arta creștină: Vatopedu, Xiropotamu, Zografu, Prodromul (care este mănăstirea românească de la Sfântul Munte) și altele. De-a lungul veacurilor, domnitorii români din Moldova și din Țara Românească au ajutat foarte mult mănăstirile din Sfântul Munte Athos. Cuviosul Ștefan cel Mare, Sfântul Constantin Brâncoveanu, Radu cel Mare, Neagoe Basarab, Alexandru Lăpușneanu, Vlaicu-Vodă, Matei Basarab, Vasile Lupu și mulți alți domnitori români au ajutat bisericile ortodoxe și credincioșii de la Athos și din alte țări, construind și renovând bisericile și trimițând permanent cărți, obiecte de cult, veșminte, bani și tot ce mai era nevoie.

„Privit de-a lungul istoriei, Muntele Athos se impune lumii întregi ca o adevărată cetate de apărare a credinței ortodoxe... Athosul a dat Bisericii sute de sfinți, ierarhi de seamă, dascăli ai rugăciunii, călugări cuvioși, scriitorii bisericești ai dreptei credințe și ai tradiției ortodoxe. Aici este lăudat Dumnezeu, poate mai mult decât oriunde în lume, și se înalță rugăciuni în mai multe limbi, printre care și în română.”

Părintele Ioanichie Bălan –
Convorbiri duhovnicești

„Niciun popor nu a făcut atâta bine pentru Athos cât au făcut românii.”

Porfir Uspensky (cel mai important istoric al Sfântului Munte Athos)

„Munte Athos, Munte Sfânt / Al doilea Rai pe pământ.” O veche zicală a călugărilor athoniți

Volumele din raft

În chilia unui călugăr, pe unul dintre rafturile micuței biblioteci se găsesc și cele 12 volume din „Viețile Sfinților”. Sunt așezate corect, în ordine. Fără a calcula prea mult, răspundeți repede: câte pagini se găsesc între prima filă a primului volum și ultima filă a celui de-al XII-lea volum, știind că fiecare volum are 200 de pagini?

Indiciu: fiți atenți, în propria bibliotecă, la cum sunt aranjate 12 cărți.

„Câștigă-L pe Dumnezeu drept prieten și nu vei cere ajutorul de la oameni!”

Din Acatistul Bunevestiri

Icosul al 8-lea:

Cu totul a fost între cei de jos, iar de cei de sus nicicum nu S-a depărtat Cuvântul cel necuprins; că dumnezeiască pogorâre a fost, iar nu mutare din loc, și naștere din Fecioară primitoare de Dumnezeu, care aude acestea:

Bucură-te, încăperea lui Dumnezeu celui neîncăput;

Bucură-te, ușa tainei celei de cinstite;

Bucură-te, auzirea cea cu nepricepere a celor necredincioși;

Bucură-te, lauda cea fără de îndoială a celor credincioși;

Bucură-te, purtătoarea cea preasfântă a Celui ce este pe heruvimi.

Bucură-te, sălaşul cel preamărit al Celui ce este pe serafimi;

Bucură-te, ceea ce ai adunat lucruri potrivnice într-o una;

Bucură-te, ceea ce ai unit fecioria și nașterea;

Bucură-te, prin care s-a dezlegat călcarea poruncii;

Bucură-te, prin care s-a deschis raiul;

Bucură-te, cheia împărăției lui Hristos;

Bucură-te, nădejdea bunătăților celor veșnice;

Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Patericul

A întrebat un frate pe avva Pimen, zicând: de voi vedea greșeala fratelui meu, bine este să o acopăr? I-a zis lui bătrânul: în orice ceas vom acoperi greșeala fratelui nostru și Dumnezeu o acoperă pe a noastră; și în orice ceas o arătăm pe a fratelui, Dumnezeu o arată pe a noastră.

Avva Pimen

Cuvânt filocalic

Necazurile care vin asupra oamenilor sunt roadele păcatelor proprii. Iar dacă le răbdăm prin rugăciune, ne vom bucura iarăși de venirea celor bune.

Sfântul Marcu Ascetul – Filocalia I

Bucate mănăstirești

Ciulama de cartofi

Ingrediente:

- 0,5 kg cartofi;
- 2 linguri de ulei;
- 3 linguri făină;
- sare; piper; pătrunjel.

Mod de preparare:

Se curăță cartofii, se taie cubulețe și se pun la fiert în apă cu sare. Se face un sos alb din ulei, făină, zeama în care au fiert cartofii și piper. Se adaugă cartofii fierți, se mai lasă puțin pe foc, iar la final, după ce am stins focul, adăugăm pătrunjel tocat mărunt. Poftă bună și

+++ DOAMNE AJUTĂ! +++

Mihail Popa

Ce să facem

ca să ne fie mai bine?

„Se povestește că în vremea veche ajunsese în Egipt să fie o stare așa de rea între oameni cum este starea de acum din lume. Atunci, doi prieteni deznădăjduiți din Alexandria au hotărât să umble prin lume și să caute măcar un om înțelept și fericit. După ce au căutat mult și în zadar, au dat până la urmă peste un om sfânt într-o dumbravă singuratică. Acela li s-a închinat până la pământ și i-a primit cu bucurie în coliba sa. După o îndelungă împreună-vorbire și cercetare, cei doi călători s-au încredințat că aflaseră, cu adevărat, omul în care înțelepciunea și fericirea se întâlneau. Și-au strigat:

Dar, omule al lui Dumnezeu, noi nu putem trăi ca tine! Deci, cum putem fi fericiți? A început să plângă omul lui Dumnezeu și, ridicându-și ochii către cer, a grăit printre lacrimi:

Nici nu este nevoie să trăiți ca mine; ci să fiți mai fericiți decât sunteți, urmați această pravilă:

- gândiți-vă la Dumnezeu măcar cât vă gândiți la oameni,

- temeți-vă de Dumnezeu măcar cât vă temeți de oameni,

- cinstiți-L pe Dumnezeu măcar cât îi cinstiți pe oameni,

- rugați-vă lui Dumnezeu măcar cât vă rugați de oameni,

- nădăjduiți în Dumnezeu măcar cât nădăjduiți în oameni,

- căutați ajutor de la Dumnezeu măcar cât căutați de la oameni,

- împliniți legea lui Dumnezeu măcar cât împliniți legea oamenilor,

- dați mulțumită lui Dumnezeu măcar cât dați mulțumită oamenilor,

- slăviți pe Dumnezeu măcar cât îi slăviți pe oameni!

După ce au ascultat acest abecedă de viață și purtare, cei doi prieteni s-au întors mulțumiți la casele lor.”

(Sfântul Nicolae Velimirovici)

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 6 martie: Despre Î.P.S. Bartolomeu Anania.

13 martie: Libertinajul sexual, perversiunile și cancerul.

20 martie: Studiu biblic – Evanghelia după Matei, capitolul 12.

27 martie: Acatistul Sfintei Cruci.

INFO: 0727.78.16.91